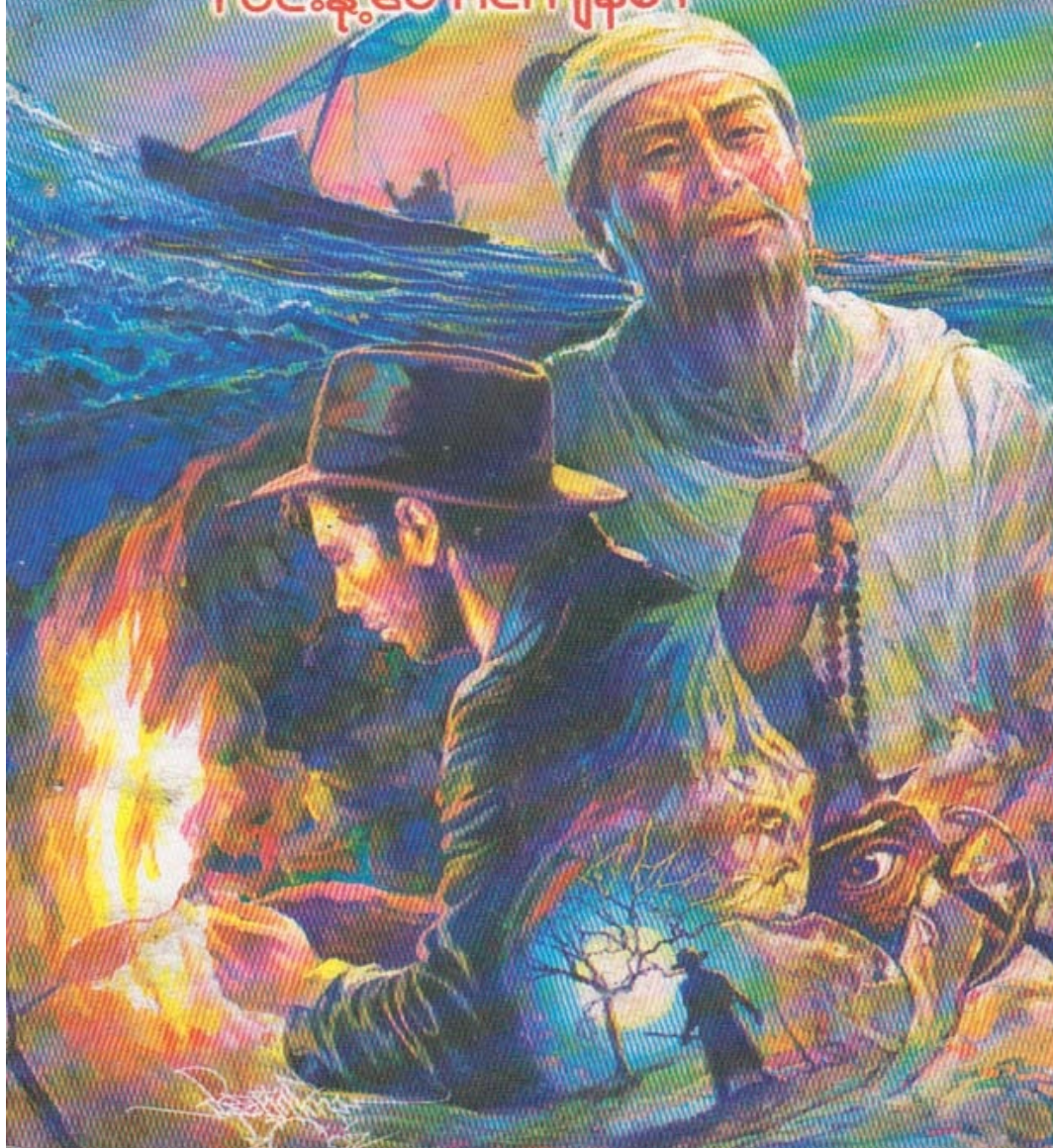

မင်းမြတ်သူရ

လင်းနို့တောင်ကျိန်တ

အခန်း (၁)

ယဉ်ကျေးမှု

လူကိုသတ်တော့

ကျားဆိုးကျားမိုက်

ကျားကိုသတ်တော့

အမဲလိုက်တယ်တဲ့

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

*

မျှော်လင့်ချက်

ဘုရားရှေ့မှာထိုင်

လေးဖက်ကြီးကုန်းပြီး

ဆုတွေတောင်းတဲ့

ဒေါ်လောဘ

သေတော့လဲ ဘာမှ ရမသွားရှာဘူး

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

*

မပြည့်ဝမှု

အဝါရောင်သတ္တုတွေကို

လည်မှာဆွဲလို့

လက်မှာသီလို့

မာနတွေတံခွန်ထူလို့

ငါလိုလူ ဇေယျာရှိသေးလားတဲ့

သနားစရာနော်

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

*

လေးစားမှု

အသက်ကြီးတိုင်း

အတွေ့အကြုံများပြီး

ဗဟုသုတကြီးမယ်ဆိုရင်

အသက် (၁၂၀) ရှည်တဲ့

ကမ္ဘာလိပ်ကြီးကို

လေးစားရမယ်

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

*

နိဒါန်း

ဟင်! ဒါဆိုရင် ဒီကောင်လေးဟာ ဓားပြရဲ့သားပေါ့

တစ်နေ့သ၌ မြေလတ်ပိုင်းမြို့ကြီးတစ်မြို့၏ မြို့ပြင်ရှိ

ခြံကြီးတစ်ခြံအရှေ့သို့ ရထားလုံး တစ်စီး ဝင်ရောက်လာပြီး ခြံစောင့်ကြီးကို တံခါးဖွင့်ရန် ရထားလုံးတွင် တပ်ဆင်ထားသော ခေါင်း လောင်းလေးကို လှုပ်ခါလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ခြံစောင့်ကုလားသည် အိပ်ငိုက်နေရာမှ ကမန်းကတန်းထ၍ ခြံတံခါးကို ပြေးဖွင့်ပေး လေ၏။ ခြံတံခါးပွင့်သောအခါ ရထားလုံးသည် အိမ်ကြီးရှိရာသို့ တခွပ်ခွပ်အသံပြု၍ မောင်းဝင်သွား လေ၏။

ခြံကြီးသည် အတော်အတန်ကျယ်ဝန်းလှသဖြင့် အိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်ရှိရာသို့ အတော်အတန် မောင်းနှင်ပြီးမှ ရောက်လေ၏။

ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရထားလုံးရောက်သောအခါ အိမ်ကြီးအတွင်း ဓာတ်စက်သီချင်းဖွင့်၍ နားထောင်နေသော ဆက်ကျော်သက်အရွယ် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်သည် ဆင်ဝင်ရှေ့သို့ ပြေးထွက် လာပြီး

“မာမီ ပြန်လာပြီ၊ မာမီပြန်လာပြီ၊ သမီးတို့အတွက် ဘာတွေပါလာသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရထားလုံး၏ တံခါးပွင့်ပြီး အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ပြင်ဆင်ထားသော အသက် (၅၀) ဝန်းကျင် မိန်းမတစ်ဦးထွက်လာပြီး လက်ထဲရှိ အထုပ်များကို ကမ်းပေးကာ

“ဟောဒီမှာ သမီးတို့အတွက် စုရတီလုံချည် ပခုမာအကျ..စနဲ့ ရိုးကုမ္ပဏီက အလှပြင်ပစ္စည်း တွေအများကြီးပါတယ်။ စားစရာတွေလဲ

အများကြီးဝယ်လာတယ်။ ရန်ကုန်မြို့မှာ ရသမျှ အသား ဘူးတွေ၊ ယိုဘူးတွေ၊
ချောကလက်တွေ၊ ကိတ်မုန့်တွေ စုံနေတာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မိန်းကလေးနှစ်ဦးသည်
ဟေးခနဲ အော်၍

“ဒါမှ တို့မာမိကွ”

ဟုဆိုကာ အထုပ်များကို ရထားလုံးထဲမှ ထုတ်ယူလေ၏ ။

ရထားလုံးမောင်းသော ကုလားသည် ခါးကလေးကို ညွတ်၍

“အစ်မလေးတို့ နောက်ကိုဆုတ်ပါ။ ကျွန်တော် အိမ်ထဲကို
သယ်ပို့ပေးပါမယ်”

ဟု ရိုသေစွာ ပြောဆိုလေ၏ ။

မိန်းမပျိုများက မာမိဟုခေါ်သော မိန်းမကြီးက ရထားလုံးမှ ထွက်ရင်း

“မာမိတို့ ရထားလုံးက ရန်ကုန်မှာဆို ခေတ်မမီတော့ဘူး၊ ရန်ကုန်က
လူကုံထံတွေ မော်တော်ကားစီးနေပြီ”

ဟု ပြောလေရာ သမီးများက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ဒါဆိုရင်လဲ ကားတစ်စီးကို အမြန်ဆုံးဝယ်လေ မာမိရဲ့၊ မြို့ပေါ်မှာ
သမီးတို့ကလွဲရင် ဘယ်သူ ကားဝယ်နိုင်မှာလဲ မာမိရဲ့”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ခေတ်ဆန်သော
မိန်းမက

“ညည်းတို့ ဒယ်ဒီကို ပူဆာကြလေ၊ အမြဲတမ်း မာမိက
မပူဆာချင်တော့ဘူး၊ ညည်းတို့ ဒယ်ဒီက အသက်ကြီးလေ ပြောရခက်လေပဲ၊ ကဲ . . .
ကိုရွှေကုလား နယ်ပိုင်ရုံးကိုသွားပြီး ကြိုတော့လေ။ ညနေစောင်းတော့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ရထားလုံးမောင်းသူသည် အထုပ်အပိုးများကို အိမ်ရှေ့တွင် ချ၍ ရထားလုံး ကို ခြံထဲမှ ပြန်လည်မောင်းထွက်သွားလေ၏။

ခေတ်ဆန်သော မိန်းမကြီးသည် အနီးတွင်ခပ်ရုံရုံလေးရပ်၍ ခိုင်းစေရန် စောင့်မျှော်နေ သော အစေခံမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး

“ဟဲ့ ညည်းတို့က ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ အထုပ်အပိုးတွေကို အိမ်ထဲကို သယ် လေ၊ ပြီးရင် ငါ့အတွက် သံပရာရည်တစ်ခွက် ဖျော်လာစမ်း၊ ရထားက အထက်တန်းက စီးပေလို့ပဲ၊ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ဆင်းရဲသားတွေလို အောက်တန်းကများစီးရင် ပင်ပန်းလွန်းလို့ ငါ့အသက် တိုလိမ့်မယ်”

ဟု ညည်းညူလေရာ အိမ်စေမိန်းကလေးများသည် အထုပ်အပိုးများကို သယ်ဆောင်ကြ လေ၏။

ပြီးနောက် မိန်းမကြီးသောက်ရန် သံပရာရည်ကို အမြန်ဆုံး ဖျော်ကာ သွားပို့ပေးရလေ၏။

မိန်းမကြီး၏ သမီးနှစ်ယောက်မှာမူ သူမတို့အတွက် ဝယ်ယူလာသော အဝတ်အထည်များ ကို အိမ်ပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းထဲတွင် ဝတ်ကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ငြင်းခုံနေလေ၏။

မိန်းမကြီးသည် သံပရာရည်ကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး

“ဟဲ့ . . . နေစမ်းပါဦး၊ ငါ့သားငယ် ဂျော်နီဘယ်ရောက်နေသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ အစေခံမိန်းကလေးတစ်ယောက်က

“စက်သူဌေးသားနဲ့ ကြက်တောင်သွားရိုက်နေပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍

“ငါ့သားအတွက် ရိုးကုမ္ပဏီက အကောင်းစား ဘာဂျာတစ်လက် ဝယ်လာတယ်။ ဂျော်နီက ဘာဂျာမှုတ်ချင်တယ် ပြောတယ်”

ဟု ပြောလေတော့၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခြံဝင်းထဲသို့ အသက် (၁၃) နှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦး ဝင်ရောက်လာပြီး ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဒေါ်မမကြီးကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ဟင် . . . မာမီ ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ဂျော်နီအတွက် ဘာတွေပါသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏ ။ ဒေါ်မမကြီးက သူမ၏ သားကို ကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“အမယ် မာမီသား ပြန်ရောက်နေပြီပေါ့။ ငါ့သားကတော့ မာမီနဲ့မတွေ့ရတဲ့ တစ်လလောက် အတွင်းမှာ ထွားကျိုင်းလာလိုက်တာ တကယ့်လူပျိုကြီးအတိုင်းပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

လူငယ်သည် ဒေါ်မမကြီး ပြောသကဲ့သို့ အသက် (၁၃) နှစ်အရွယ်သာရှိသော်လည်း ဘောင်းဘီဖြူနှင့် စွပ်ကြယ်အဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ထွားကျိုင်းသန်မာကြောင်း ပေါ်လွင်လှပေ ၏ ။

ဒေါ်မမကြီးက စားပွဲပေါ်ရှိ စက္ကူဘူးတစ်ဘူးကို ဖွင့်၍ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ဘာဂျာကိုထုတ်ကာ

“ဟောဒီမှာ သားအတွက် မာမီဝယ်လာခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဂျော်နီဆိုသော လူငယ်သည် မျက်နှာဝင်းပသွားပြီး

“ဟာ . . . မာမီ သိပ်တော်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် မာမီကို ချစ်ရတာ ၊ ဂျော်နီက ဘာဂျာမှုတ်ချင် နေတာ ကြာပြီ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။

ဒေါ်မမကြီးသည် ဘာဂျာကို မမှုတ်တတ် မှုတ်တတ်နှင့်အသံထွက်အောင်
မှုတ်နေသော ဂျော်နီကို ကြည့်၍

“ဒါပဲနော် ငါ့သား။ ဘာဂျာတစ်လက်နဲ့ မြို့ထဲက မိန်းကလေးအိမ်တွေကို
လျှောက်မသွားရဘူး”

ဟု နောက်ပြောင်လေ၏။ ဂျော်နီသည် မာမီ၏ စကားကြောင့်
တဟားဟားရယ်မော၍

“အမလေး မာမီရယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီမြို့က မိန်းကလေးတွေကို
တစ်ယောက်မှ သဘော မကျဘူး၊ တူတယ်တန်တယ်လို့လဲ သဘောမထားဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်မမကြီးသည် သဘောကျဟန်ဖြင့်
တခစ်ခစ်ရဲမောလေတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ကြီး၏ ခြံတံခါးဝမှ မြင်းခွာသံတခွပ်ခွပ် ကြားရ၍
ဒေါ်မမကြီးက လှမ်း မျှော်ကြည့်ကာ

“ဟင် . . . မင်း ဒယ်ဒီ ပြန်လာပြီ”

ဟု ရေရွတ်ကာ အိမ်တံခါးတွင် ထွက်ရပ်၍ ကြိုဆိုလေ၏။

ရထားလုံးဆင်ဝင်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း
ဦးရွှေဘသည် ရထား လုံးပေါ်မှ ဆင်းလေ၏။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းသည် ဒေါ်မမကြီးကို မြင်သောအခါ

“မမ ရန်ကုန်က ပြန်ရောက်လာပြီပေါ့၊ ဟောဒီမှာ ကျုပ်တို့အိမ်အတွက်
လက်ဆောင်တစ်ခု ပါလာတယ်”

ဟု ပြောကာ ရထားလုံးထဲမှ လူငယ်တစ်ဦးကို ဆွဲခေါ်လိုက်လေ၏။

လူငယ်၏ အသားအရောင်သည် ကြေးနီရောင်ပေါက်နေပြီး
ကြည်လင်၍ပျသော မျက်နှာ ပေါက်မျိုး ရှိလေ၏။

ဒေါ်မမကြီးက လူငယ်လေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍
“ဘယ်က ကောင်လေးလဲ ဒါလင်၊ မိန်းမှာ မာလီလုပ်ဖို့
ခေါ်လာတာလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဦးရွှေဘက လူငယ်လေး၏ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်ပွတ်၍
“ကဲ အိမ်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”
ဟုဆိုကာ လူငယ်လေးကို လက်ဆွဲ၍ ခမ်းနားထည်ဝါသော
အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

လူငယ်လေးသည် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြောင်နေသော
ကြမ်းပြင်နှင့် နင်းရက်စရာ မရှိသော ကော်ဇောကို တအံ့တသြကြည့်ရှုလေ၏။

ဦးရွှေဘသည် ခမ်းနားထည်ဝါသော ဧည့်ခန်းကြီးကို
တအံ့တသြကြည့်ရှုနေသော လူငယ် လေးကို ကြည့်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး
လူငယ်လေးကို လက်ဆွဲခေါ်ကာ ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင် လေ၏။

ဒေါ်မမကြီးနှင့် သူ၏ သား ဂျော်နီသည်လည်း
နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လေ ။

အိမ်စေမိန်းကလေးများ၏ ပြောဆိုမှုကြောင့် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏
သမီးနှစ်ယောက် ဖြစ်သော ခင်မမနှင့် တင်မမသည်လည်း ဧည့်ခန်းထဲသို့
ဆင်းလာကြ၏။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ နံဘေးရှိ အိတ်စက်ညက်ညောသော
ထိုင်ခုံကြီးတွင် မဝံ့မရဲထိုင် နေသော လူငယ်လေးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများကို

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကြည့်လျက် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေပုံရ၏ ။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း ဦးရွှေဘသည် သူ့အတွက် အိမ်စေမိန်းကလေး ယူဆောင်လာ သော သံပရာရည်ကို တစ်ငုံသောက်၍

“ဒီကလေးနာမည်က မောင်လသာလို့ခေါ်တယ်၊ တကယ်တော့ ကောင်လေးရဲ့ ဘဝဟာ သနားစရာကောင်းပြီး ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေရှာတယ်၊ မောင်လသာရဲ့ အမေဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်၊ မောင်လသာရဲ့ အဖေဟာ မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်ရှိတယ်၊ သူတစ်ပါးအနိုင်ကျင့် တာ မခံနိုင်ဘူး၊ သူ့ဇနီးရောဂါကို ဆေးကုဖို့ ငွေလိုတဲ့အတွက် သူကြီးကတော်ဆီမှာ ပိုက်ဆံချေး တယ်၊ သူကြီးကတော်ဟာ မောင်လသာအဖေ စာမတတ်မှန်းသိတော့ အတိုးတွေ တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ် ယူခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ မောင်လသာရဲ့ အဖေဟာ ကြွေးမဆပ်နိုင်တော့တဲ့အတွက် အပေါင်းအသင်းမှားပြီး ဓားပြဂိုဏ်းထဲကို ရောက်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း ဦးရွှေဘ၏ စကားအဆုံးတွင် ဒေါ်မမကြီးက လူငယ်လေးကို အထိတ်တလန့် ကြည့်၍

“ဟင် ဒါဆိုရင် ဒီကောင်လေးဟာ ဓားပြရဲ့သားပေါ့၊ ဓားပြတစ်ယောက်ရဲ့ သားကို ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ခေါ်လာခဲ့ရတာ လဲ ဒါလင်ရဲ့”

ဟု အပြစ်တင်လေရာ မောင်လသာသည် ဒေါ်မမကြီးကို မဝံ့မရဲကြည့်၍ ခေါင်းငုံ့လိုက်မိ၏ ။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက ပြုံး၍

“ဓားပြလဲ လူပါပဲကွာ၊ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ သူတို့မှာ စားဝတ်နေရေး ခက်ခဲလွန်းလို့ ကြိမ်ကြိရာ ကြုံပြီး ဓားပြဖြစ်သွားကြတာပါ၊ နောက်ဆုံးတော့ လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ကို ဓားပြတိုက်ရင်း ဝေစုခွဲရာက ပြဿနာပေါ်ပြီး ဓားပြအဖွဲ့ထဲက မကျေနပ်တဲ့တစ်ယောက်က ပုလိပ် ကို

သတင်းပေးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ရွာတွေကို လှည့်ဖမ်းတော့
တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ သူတို့ အားလုံးကို ဖမ်းမိခဲ့တယ်။ ဒီအခါမှာ
ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေတဲ့ မောင်လသာလေးဟာ သူ့အဖေနောက်ကို
တစ်ကောက်ကောက်လိုက်နေခဲ့ရတယ်။ ရွာကလူတွေကလဲ ဓားပြရဲ့သားဆိုပြီး
ဘယ်သူမှ မမွေး ချင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် မောင်လသာဟာ သူ့အဖေကို
ပုလိပ်ဖမ်းမိတဲ့အချိန်ကစပြီး မြို့ကိုလိုက်ပြီး ကြုံရာကျပန်း အလုပ်လုပ်တယ်။
မောင်လသာတို့ သားအဖရဲ့ အကြောင်းကို ဂတ်တဲက ပုလိပ်တွေ တောင်
ကရုဏာသက်ကြတယ်။ ကိုကိုတို့ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ရုံးက စာရေးစာချီတွေကအစ
မောင် လာသာကို သိနေပြီ။ ဒီနေ့ မောင်လသာဖခင်ရဲ့အမှုကို ကိုကိုပဲ
စီရင်ချက်ချရတယ်။ သူတို့အဖွဲ့ကို ပြစ်မှုထင်ရှားတဲ့အတွက် ထောင်ဒဏ် ငါးနှစ်
အပြစ်ဒဏ်ချခဲ့တယ်”

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းသည် ပြောရင်း မောင်လာသာကို
လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်းငုံ့၍ ကြမ်းပြင်ကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေကြောင်း
တွေ့ရလေ၏ ။

မောင်လသာသည် ဖခင်၏ အဖြစ်ကို တွေးတောရင်း
ဝမ်းနည်းအားငယ်နေဟန်ရှိ၏ ။

ဒေါ်မမကြီးသည် မောင်လသာကို မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍
“ဒါနဲ့ပဲ ဒါလင်က ကလေးကပကောင်လေးကို အိမ်ကိုခေါ်လာတယ်ပေါ့။
မာလီအလုပ်ခိုင်း ရင်လဲ ဒီပြင်လူတွေအများကြီးရှိပါတယ် ဒါလင်ရယ်၊ ဓားပြမှုနဲ့
ထောင်ကျနေတဲ့ တရားခံရဲ့သားကို အိမ်မှာခေါ်ထားလို့ မသင့်ပါဘူး၊
သားလေးဂျော်နီဆိုရင် သူနဲ့ရွယ်တူလောက်ပဲရှိမယ်၊ ဂျော်နီရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တ
ပျက်ပြားနိုင်တယ် ဒါလင်”

ဟု ပြောလေရာ မောင်လသာကို မာလီလုပ်ခိုင်းဖို့ ခေါ်လာတာ

မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ့ကိုကြီး ပြင်းအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မဲ့သူမရှိလို့ ကိုကိုက
မွေးစားမယ်ဆိုပြီး အိမ်ကိုခေါ်လာတာ”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်မမကြီးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်

“အိုး မိုင်ဂေါ့ဒ်၊ ဒါလင်က ဒီကောင်မျိုးကို မွေးစားမယ်”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

မောင်လသာကိုကြည့်၍ နယ်ပိုင်မင်း၏ သမီးနှစ်ယောက်မှာလည်း

မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့၍

“ဗဲရီး ဒက်တီး၊ သိပ်ညစ်ပတ်တယ်”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ဂျော်နီက ဖခင်၏ စကားဆုံးသည်နှင့်

“ဒယ်ဒီ ဒီကောင်ကို မွေးစားရင် ဒီကောင်က သားတို့နဲ့

ညီအစ်ကိုတော်မှာပေါ့၊ မဖြစ်ပါဘူး ဗျာ။ ဒီလိုအောက်တန်းစားကောင်မျိုးနဲ့

ညီအစ်ကိုတော်ရင် သားရဲ့သိက္ခာတွေ ကျဆင်းသွားလိမ့် မယ်”

ဟု ဝင်ရောက်၍ ကန့်ကွက်စကားပြောလေ၏။

ဝန်ထောက် ဦးရွှေဘကမူ သက်ပြင်းကိုချ၍

“ငါ့သားတို့ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတွေပဲကွယ်၊ သူတစ်ပါး

ဒုက္ခရောက်ပြီး အခက်အခဲ နဲ့ ကြုံနေတုန်း တတ်စွမ်းသမျှ အကူအညီပေးရတာ ဟာ

တရားတော်နဲ့လဲ ညီညွတ်ပါတယ်ကွာ၊ နောက်ပြီးတော့ မောင်လသာရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံ၊

နေပုံထိုင်ပုံတွေကို ဒယ်ဒီလေ့လာနေတာကြာပြီ၊ သူဟာ ဆိုးသွမ်းပြီး

အောက်တန်းကျမဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ဒေါ်မမကြီးက ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“အို ဒါလင်၊ ဘာပဲပြောပြော၊ ဆွိတီကတော့ ဒီကောင်လေးနဲ့ ဆွိတီတို့အိမ်နဲ့ ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ ဒါလင်ဟာလေ မယားတစ်ယောက်လုံးရှိတာကို သတိရစမ်းပါဦး၊ ဆွိတီကိုကြိုပြီး တိုင်ပင်ရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု အပြစ်တင်လေ၏ ။ ဦးရွှေဘက သက်ပြင်းချ၍

“မင်းကို တိုင်ပင်ရင် ဒီအစီအစဉ်ကို သဘောမတူဘဲ ဖျက်ဆီးမှာစိုးလို့ ပြီးမှ အသိပေးတာရ တာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်ရောက်မှ နောက်ဆုတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်မမကြီးက မကျေမနပ်ဖြင့်

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ဒါလင်ရဲ့”

ဟု မေးပြန်လေ၏ ။ နယ်ပိုင်မင်းက

“ဒီကောင်လေးကို ကိုကိုမွေးစားမယ်ဆိုတာ နယ်ပိုင်ရုံးတစ်ရုံးလုံး အသိပေးပြီးပြီ၊ အခုလို အခြေအနေရောက်မှ ကိုကို အစီအစဉ်ကို ဖျက်ရမယ်ဆိုရင် ကိုကိုဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ စဉ်းစားကြည့် ပါတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မမကြီးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး

“ခက်တော့တာပဲ ဒါလင်ရယ်၊ ဒီကောင်လေးဟာ ဂြိုဟ်ကောင်လေးပါပဲ၊ သူ့အိမ်ပေါ်ရောက် တဲ့နေ့မှာပဲ ကျွန်မတို့မိသားစု စိတ်ဆင်းရဲရပြီ”

ဟု ညည်းညူလေရာ ၎င်းတို့၏ စကားများကို နားထောင်နေသော မောင်လသာသည် တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားလေ၏ ။

မိမိအတွက်ကြောင့် အေးချမ်းသာယာနေသော မိသားစုကို စိတ်ဆင်းရဲရပြီဆိုပါလား။ မိမိ အတွက်တော့ မည်သူမျှ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပေ။ ထို့ကြောင့် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းကို မဝံ့မရဲ ကြည့်၍

“ကျွန်တော့်အတွက် ဦးလေးတို့ မိသားစု စိတ်ဆင်းရဲရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အိမ်မှာ ခေါ်မထားပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ရွာကိုပဲ ပြန်ပြီး တောက်တိုမယ်ရ လုပ်စားပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ သား ဂျော်နီက မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့၍

“သွားရင်လဲ မြန်မြန်သွားကွာ၊ မင်းတို့တောသားတွေ မြို့မှာနေရင်လဲ အချိုးပြေမှာ မဟုတ် ဘူး”

ဟု မောင်းနှင်လေ၏။ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ သမီးကြီး ခင်မမကလည်း

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကိုယ်သိရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ ရွာကိုပဲပြန်ပေတော့”

ဟု ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။

နယ်ပိုင် ဦးရွှေဘက သားသမီးများ၏ စကားကို နားထောင်၍ ခေါင်းကိုခါလိုက်ပြီး

“သားနဲ့သမီး မင်းတို့ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒယ်ဒီလက်နဲ့ ရေးတာကို မင်းတို့က ခြေနဲ့ ဖျက်တယ်ပေါ့၊ လူသားအချင်းချင်း မနှိမ်ရဘူးလို့ ဒယ်ဒီဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ၊ မောင်လသာကို တောသားလို့ပြောရင် ဒယ်ဒီကို သွယ်ဝိုက်ပြီး စော်ကားသလိုပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒယ်ဒီကိုယ် တိုင်ကလဲ တောသားဖြစ်နေလို့ပါပဲ၊ တကယ်တော့ မြို့သားတောသားရယ်လို့ နှိမ်ချလို့ရတဲ့အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး၊ တောကလူကလဲ အရည်အချင်းရှိလို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် အောင်မြင်ကြီးပွားနိုင် တာပဲ၊ ဒါကြောင့် မောင်လသာကို ဒယ်ဒီတို့အိမ်မှာပဲ ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ သားနဲ့သမီးတွေက မောင်လသာကို ဆွေမျိုး အရင်းအခြာလို သဘောထားပြီး ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ပေးကြပါ”

ဟု ပြောရင်း အနီးတွင်ရပ်နေသော အစေခံများဘက်ကို လှည့်ကာ

မောင်လသာအတွက် အခန်းတစ်ခန်းစီစဉ်ပေးလိုက်ဟေ့၊ မောင်လသာ
သူတို့နဲ့လိုက်သွား၊ ဒီအိမ်မှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို သဘောထားပြီး
အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အစေခံနှစ်ဦးသည် မောင်လသာ၏ လက်ကိုဆွဲ၍
အိမ်၏ အောက်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဒေါ်မမကြီးသည် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းကို ပြောမရသဖြင့်
ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဒါလင်ကတော့ ခက်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မတို့အိမ်မှာ
မီးခဲတစ်ခဲကို တင်ပေးလိုက် သလိုပါပဲ”

ဟု အပြစ်တင်လေ၏။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းသည် မယားဖြစ်သူကို စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ
ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်လေတော့၏။

ဝန်ထောက်မင်းသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက အညာမြေတွင်
နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ကလေးဘဝကို ပြန်လည်သတိရလိုက်၏။

သူ၏ မိဘနှစ်ပါးသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော်လည်း ရွာဦးကျောင်း၌
ပညာသင်ကြားပြီး ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်တွေးကောင်းလှသော သားကလေးကို
မြို့ကျောင်းသို့ပို့၍ ပညာသင်ကြားလိုလှ၏။

သို့သော် ၎င်းတို့မိသားစု၏ ဝင်ငွေမှာ နည်းပါးလွန်းသဖြင့်
ပညာသင်ကြားရန် အခက်အခဲ ရှိသည်နှင့် ရွာရှိ ငွေကြေးတတ်နိုင်သော
ဆွေမျိုးများထံတွင် အကူအညီတောင်းရ၏။

ထိုအခါ ငွေကြေးချမ်းသာသော ဆွေမျိုးများက

ဝိုင်းဝန်းကန့်ကွက်ကြပုံကို သတိရ၏။

လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးတော်ကြီးတစ်ဦးက

“တောသား တောမှာပဲနေစမ်းပါ။ မြို့တက်ပြီး

လူတွင်ကျယ်မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ တောပြောင်းတဲ့ ကျားဟာ ဘယ်တော့မှ
သက်ဆိုးမရှည်ဘူး၊ ရွာမှာနေပြီး လယ်ကလေး ကိုင်းကလေးကြိုးစားလုပ်၊
အချိန်တန်ရင် စီးပွားဖြစ်လာမှာပဲ၊ ဘုရားပေးသလောက်တော့ ရမှာပါတော်၊
ငါတို့ကတော့ မြို့ကို တက်ပြီး ပညာသင်ဖို့အားမပေးဘူး၊ မြို့ကျောင်းမှာ သွားထားပြီး
ပျက်စီးတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ကန့်ကွက်ခဲ့ဖူးလေ၏။ ကြီးတော်ကြီး၏ စကားကြောင့်
အခြားငွေကြေးတတ်နိုင်သော ဆွေမျိုးများလည်း နောက်တွန့်ကုန်လေတော့၏။

မိခင်နှင့်ဖခင်သည် ဆွေမျိုးများ၏ အကူအညီကိုမရသဖြင့်
ဝမ်းပန်းတနည်း ပြန်လာခဲ့ရ၏။

ဖခင်သည် မိမိ၏ ပညာရေအတွက် ရတက်မအေးကာ သုံးရက်တိတိ
အစာမစားဘဲ နေလေ၏။

ထိုအခါမှပင် စိတ်သဘောကောင်းသော ဆွေမျိုးတစ်စုရောက်လာပြီး
ဖခင်ကို ကရုဏာ သက်ကာ မြို့ကျောင်းတွင် နေထိုင်ရန် ပညာသင်စရိတ်ကို
ဝိုင်းဝန်းထောက်ပံ့ကြလေ၏။

သူသည် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းဘဝကို ရောက်အောင် ကျားကုန်ကျားခဲ
ကြိုးစားခဲ့ရ၏။

မြို့ပေါ်ရှိ လူကုံထံကျောင်းသားများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ကြိုးစားကာ
အောင်မြင်မှုများရအောင် တည်ဆောက်ခဲ့ရ၏။

ယခုကဲ့သို့ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းဘဝသို့ ရောက်သောအခါ

ကျေးဇူးပြုထိုက်သူများကို ယနေ့ထက်တိုင် ကျေးဇူးပြုနေဆဲဖြစ်၏။

သူသည် မောင်လသာ၏ ဘဝကို မြင်တွေ့သည့်အချိန်မှစ၍
မိမိငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့သော ဘဝကို သတိရကာ စာနာနားလည်စိတ်ဖြင့်
အကူအညီပေးရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မောင်လသာသည် အရည်အချင်းရှိသော
ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိ ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
ဆင်းရဲနွမ်းပါး၍ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေသော ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ
ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပြီဟု တွေးတောပီတိဖြစ်နေလေတော့၏။

*

အခန်း (၂)

နယ်ပိုင်မင်း၏ မိသားစုသည် သူ၏ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်၏

ဖခင်ထောင်ကျ၍ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေသော
မိမိအားခေါ်လှူမွေးစားထားခဲ့၏ ။

လသာသည် အစေခံနှစ်ဦး ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားပြီး
သူ့အတွက်ပေးသော အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏ ။

အခန်းအတွင်း တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်တစ်လုံးနှင့် ဗီရို၊ မှန်တင်ခုံ၊
စာကြည့်စားပွဲတို့ ရှိလေ ၏ ။

လသာကဲ့သို့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတစ်ယောက်အတွက် အခန်းမှာ
လိုသည်ထက်ပင် ပို၍ ခမ်းနားနေလေ၏ ။

လသာသည် ခုတင်ဆီသို့ သွားကြည့်လိုက်ရာ မွေ့ရာကို လက်ဖြင့်ဖိကာ
ကြည့်လေ၏ ။

သူတစ်သက်တွင် မွေ့ရာ၌ မအိပ်စက်ခဲ့ဘူးပေ။

လသာသည် မွေ့ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ရာ အိစက်ညက်ညောသော
အထိအတွေ့ကြောင့် သူဌေးများ၏ ဘဝသည် စည်းစိမ်ရှိလှသည်ဟု တွေးမိလိုက်၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ်ကျခံရသော ဖခင်၏ အဖြစ်ကို
မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း စိတ် မကောင်းဖြစ်မိ၏ ။

ဖခင်သည် ငွေကြေးရလိုမှုကြောင့် ကြိုးစားရှာဖွေရင်း
လူရမ်းကားများနှင့်ပေါင်းသင်းမိကာ ဓားပြတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ရ၏ ။

ဖခင်ရွာမှ မကြာခဏ ခရီးထွက်သွားခြင်းကို
ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်နေသည်ဟုသာ ထင်မြင်ခဲ့၏ ။

ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်လာသောအခါ ဖခင်၌ သုံးစွဲစရာ

ပိုက်ဆံအတော်အသင့် ပါလာမှန်း တွေ့ခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကပင် ရွာသူရွာသားများ သံသယမဖြစ်ဘဲ ဖခင်ကို ကုန်သည်အလုပ်လုပ်ကိုင်နေ သည်ဟု ယူဆကြ၏။

ဖခင်ကို ဓားပြမှုနှင့် ပုလိပ်များ ဖမ်းဆီးသွားသောအခါ တစ်ရွာလုံးက ဝိုင်းဝန်းအပြစ်တင်ကြ ၏။ ဖခင်၏ အပြုအမူကို ရှုတ်ချကြ၏။

ဖခင်မရှိ၍ ခိုကိုးရာမဲ့နေသော လသာကိုပင်

“ဓားပြရဲ့သားကိုတော့ မမွေးရဲပေါင်၊ တော်ကြာ အသက်ကြီးလာရင် မိဘရဲ့ ဗီဇဝင်လာပြီး ဓားပြလုပ်နေရင် ရာဇဝတ်သင့်နေမယ်”

ဟု ပြောဆိုကြလေ၏။ တစ်ရွာလုံး၏ ပြစ်တင်ရှုတ်ချမှုများကို ရင်ဆိုင်ရင်း ဖခင်နောက်သို့ လိုက်ကာ လိုအပ်သော အကူအညီများကို ပေးကမ်းခဲ့လေ၏။

ဖခင် အချုပ်ကျနေစဉ် ကူညီနိုင်ရန် မြို့ပေါ်ရှိ ဆိုင်တကာလည်၍ အလုပ်ကိုတောင်းကာ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ခဲ့ရ၏။

သူ၏ လုပ်ငန်းကြေးလေးရရှိလျှင် ဖခင်အတွက် ကောင်းနိုးရာရာလေးများကို ဝယ်ကာ အချုပ်တွင်းသို့ ပို့ပေးရ၏။

ပုလိပ်များ ကျေနပ်အောင်လည်း ပိုလိုစီးကရက်၊ လက်ဖက်ရည်စသည်ဖြင့် ကျွေးမွေးရလေ ၏။

ဖခင်သည် ဓားပြမှုနှင့်ထောင်ကျမှာ ကျိန်းသေနေသဖြင့် လသာအတွက် များစွာ ရတက် မအေးဖြစ်နေရှာ၏။

လသာကမူ ကြုံရာကျပန်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်၍ မိမိဘဝကို ရပ်တည်နိုင်မည်ဟု တွေးတော မိ၍ ပူပင်သောကမဖြစ်ခဲ့ပေ။

စီရင်ချက်ချမည့်ရက် နီးကပ်လေ၊ ဖခင်၏ မျက်နှာ မသာမယာဖြစ်လေ

ဖြစ်မှန်း သတိပြုမိ၏။

ဖခင်သည် ၎င်း၏ အမှုအတွက် ပူပင်ခြင်းမရှိဘဲ လသာအတွက် ပူပင်နေရှာ၏။

ယခုတော့ စိတ်သဘောထား ကောင်းမွန်သော နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက မိမိကို ကောင်းမွန်စွာ မွေးစားမည်ဆိုသောအခါ ဖခင်သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့၏။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းကို ကျေးဇူးတင်စကား အကြိမ်ကြိမ်ပြော၍

“သားအတွက် စိတ်အေးသွားပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အမှုက ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်သွားရင် တောင် ဒီလောက် ဝမ်းသာမယ်မထင်ပါဘူး။”

ဟု ပြောရှာ၏။ လသာကိုလည်း နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်မှု အောက်တွင် ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ရန် ပြောဆိုရှာ၏။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက လသာကို ကျောင်းထားပေးမည်ဆိုသောအခါ ဖခင်သည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ဝန်ထောက်မင်းကို ထိုင်ရှိခိုးမတတ် ဖြစ်ခဲ့၏။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ ကြီးမားထည်ဝါသော အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဝန်ထောက်မင်း၏ မိသားစုက မိမိအား မကြည်ဖြူကြောင်း ပိုင်းဝန်းပြောဆိုကြ၏။

လသာသည် ဝန်ထောက်မင်း မိသားစုကို အပြစ်တင်လိုခြင်း မရှိတော့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ ဇာတိရပ်မြေရှိ ရွာသူရွာသားအပေါင်းကပင် ဓားပြတစ် ယောက်၏ သားကို ကျွေးမွေးပြုစုရန် ကြည်ဖြူခြင်းမရှိပေ။ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ အိမ်တွင် နေထိုင်စဉ် စိတ်ဆင်းရဲစရာများ ကြုံတွေ့ရနိုင်ကြောင်း ရိပ်စားမိ၏။

မည်သို့ဆိုစေ သူ၏ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲခဲ့ပေပြီ။

ယနေ့မှစ၍ ဘဝသစ်ကို ကြိုးစားရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏ ။

လသာသည် ခုတင်ကြီးပေါ်တွင်လှဲ၍ ရောက်တတ်ရာရာ တွေးတောရင်း တစ်ခဏမျှ အိပ် ပျော်သွားလေ၏ ။ လသာ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ညမှောင်ရီသန်းစပင် ပြုနေလေ၏ ။

လသာသည် ခုတက်ပေါ်မှ ထထိုင်၍ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ လျှောက်သွားလေ၏ ။ ပြတင်း ပေါက်ကိုဖွင့်၍ ခန်းဆီးများကို ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ ခြံကြီးသည် အတော်ပင်ကျယ်ဝန်းကြောင်း တွေ့ရ၏ ။

ခြံတွင်းရှိ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ မာလကာ စသော သီးပင်စားပင်များကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တောသားပီပီ သဘောကျသွားလေ၏ ။

နောင်ဆိုလျှင် ထိုအပင်များမှ သီးပင် စားပင်များသည် သူ့အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ဖြစ်ရပေမည်။

ဤမျှကျယ်ဝန်းသော ခြံကျယ်ကြီးတွင် လေးဂွတစ်လက်ဖြင့် ငှက်ပစ်ရလျှင် မည်မျှ ကောင်းမည်နည်းဟု တွေးတောမိပြန်၏ ။

ရွာမှာနေထိုင်စဉ် လေးဂွတစ်လက်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရရှိသော ငှက်များကို မီးဖုတ်စား၊ ကင်းစားခဲ့ ပုံကို သတိရ၏ ။

လသာသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းကိုထုတ်၍ ခြံကြီး၏ အနောက်ကို ကြည့်လေရာ ခြံကို ပတ်၍ စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ပျော်ရွှင်သွားပြန်၏ ။

ပူအိုက်သော နွေရာသီ၌ စမ်းချောင်း၌ ရေကူးရလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်း။

ရွာတွင်နေထိုင်စဉ် ရွာနှင့်တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော စမ်းချောင်းထဲတွင်
ရေကူးပြိုင်ခဲ့ပုံကို သတိရ ၏။

ယခုတော့ မိမိ၌ ပြိုင်ဘက်မရှိသော်လည်း စမ်းချောင်းထဲတွင်
တစ်ယောက်တည်း ရေကူး နိုင်၏။

ဤအိမ်ကြီးသည် ရွာ၏ အရိပ်အငွေ့များနှင့် မကင်းကွာသောကြောင့်
အတန်ငယ် သဘော ကျသွားလေ၏။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ မိသားစုက မိမိကို မည်မျှပင် ဆူပူစေကာမူ
နားမခံနိုင်သည့်အခါ ခြံထဲသို့ဆင်း၍ မာလကာသီး၊ သရက်သီးများကို
ရူးဆွတ်စားသောက်မည်။

မြင့်မားသော အပင်ကြီးများပေါ်တက်၍ ငှက်ဥနှိုက်မည်။

ရွာတွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ငှက်ဥကို အစိမ်းလိုက်မော့သောက်ခဲ့ပုံကို
သတိရပြန်၏။

ငှက်ဥ၏ အစိစိမ့်သော အရသာကို သူ အလွန်နှစ်သက်၏။

လသာသည် ခြံ၏ တစ်ဖက်ရှုခင်းကို မမြင်နိုင်တော့သဖြင့်
နောင်ရက်များကမှ ခြံထဲသို့ ဆင်း၍ ကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တံခါးခေါက်သံကို ကြားရသဖြင့်
ချက်ဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ အစေခံ မိန်းမကို မြင်ရပြီး သူမက

“ကောင်လေး၊ ရေချိုးရအောင် ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် လသာသည် ပုဆိုးဟောင်းလေးများကို
လွယ်အိတ်ထဲမှထုတ်၍ သူမ အနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်ထောင့်ဆုံးတွင် ရေချိုးခန်းရှိပြီး လွန်စွာ
ကြီးမားသော အုတ်ကန် ကြီးတွင် ရေအပြည့်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ရွာမှဆိုလျှင် ရေတစ်ပုံးရဖို့ ရွာဦးကျောင်းဝင်းက ရေတွင်းကို သွားရ၏။

လသာသည် အုတ်ကန်နှင့်အပြည့် ရေများကို ဖောဖောသီသီ
တွေ့ရသဖြင့် အားပါးတရ ရေချိုးနေမိ၏။

ခဏကြာလျှင် အစေခံမိန်းမ ရောက်လာပြန်ပြီး

“ရေချိုးပြီးရင် ဒါနဲ့ ကိုယ်ကို သုတ်”

ဟုဆိုကာ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပေးလေ၏။ လသာသည်
ရွာမှာနေထိုင်စဉ် ပုဆိုးဟောင်းနှင့် ပင် သုတ်လေ့ရှိသဖြင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့်
ကိုယ်ကိုသုတ်ရန် နှမြောသလိုဖြစ်မိ၏။

သို့သော် အစေခံမ၏ စကားကို မလွန်ဆန်ဝံ့၍ မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့်ပင်
ကိုယ်ကိုသုတ်ရ လေ၏။

ရေချိုးပြီးသောအခါ အစေခံ မိန်းမက

“အဝတ်လဲပြီး စောင့်နေ၊ ခဏကြာရင် ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ လသာသည် အခန်းသို့ပြန်၍ မိမိ၌ ရှိသော
အကောင်းဆုံးအဝတ်အစား များကို ထုတ်ယူ၍ ဝတ်ဆင်ရလေ၏။

ထမင်းပိုင်းတွင် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ မိသားစုနှင့်
တွေ့ကြုံရမည်ဟု တွေးကာ စိုးရွံ့ နေမိ၏။

ခဏကြာလျှင် အိမ်စေမိန်းမရောက်လာပြီး လသာကို ထမင်းစားခန်းသို့
ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ထမင်းစားခန်းတွင် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း မိသားစုကို စုံစုံညီညီ
တွေ့ရ၏။ ဝန်ထောက် ကတော်ကြီးသည် လသာကိုကြည့်၍ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်၏
။ ဝန်ထောက်၏ သားသမီးများက လည်း မကြည်ဖြူဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုကြလေ၏။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းကမူ နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြ၍

“လာဟော မောင်လသာ၊ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး အားရပါးရသာ စားပေတော့၊ ဒီအချိန်ဆိုရင် မင်းဗိုက်ဆာနေလောက်ပြီ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ထမင်းစားပွဲပိုင်းကြီးတွင် ဟင်းမျိုးစုံလင်စွာ တွေ့ရသဖြင့် ရွာရှိ ဘုန်းကြီးပွဲနှင့် တူသည်ဟု တွေးမိလေ၏။

လသာသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့ပန်းကန်ပြားကို ငုံ့ကြည့် လိုက်ရာ ခရင်းနှင့်ဇွန်းကို မြင်သဖြင့် တွန့်ဆုတ်သွားမိ၏။

သူတစ်သက်တွင် ခရင်းနှင့်ဇွန်းကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက ပန်းကန်ထဲသို့ ကြက်သားတုံးတစ်တုံး ခပ်ထည့်ပေးလေရာ ၎င်း၏ သားသမီးများက မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။ လသာသည် ခရင်းနှင့်ဇွန်းကို ကြိုးစားကိုင်၍ ထမင်းများကို စားသောက်နေမိ၏။

ကြက်သားတုံးကိုမူ ဖဲရန် မတတ်နိုင်သဖြင့် နယ်ပိုင်မိသားစု စားသောက်ပုံကို တိတ်တခိုး ကြည့်ရှု၍ ကြက်သားတုံးကို ခရင်းနှင့်ထိုးကာ ဇွန်းနှင့်ဖဲရန် ကြိုးစားလေ၏။

သို့သော် အလေ့အကျင့်မရှိသဖြင့် ကြက်သားတုံးသည် ပန်းကန်ထဲမှ ချော်ထွက်လုမတတ် ဖြစ်နေလေ၏။

နယ်ပိုင်ကြီးက လသာ၏ အခက်အခဲကို ကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“ဟား ဟား ဟား လသာက ခရင်းနဲ့ဇွန်းကို စားလေ့မရှိသေးဘူး၊ လေလောဆယ် လက်နဲ့ပဲ စားဟေ့၊ သူ့အတွက် လက်ဆေးဇလုံ ယူလာပေးကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ အိမ်စေ မိန်းမပျိုများက လက်ဆေးဇလုံကို

ယူလာသောအခါမှပင် လသာသက ထမင်းဟင်းများကို လက်နှင့်အားရပါးရ စားသောက်နိုင်ရှာ၏ ။

လသာသည် ပန်းကန်ထဲရှိ ထမင်းများကို လက်ဖြင့် နယ်၍ မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်နေပုံကို ကြည့်၍ ဒေါ်မမကြီးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ နယ်ပိုင်မင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ဗဲရီးဒတ်တီး”

ဟု ပြောလေ၏ ။ နယ်ပိုင်မင်းသည် ဒေါ်မမကြီးကို စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ ငယ်စဉ်က ရွာမှာ နေထိုင်စဉ် စားသောက်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်သတိရနေမိ၏ ။

ထို့ကြောင့် လသာအဖြစ်ကို စာနာနားလည်စိတ်ဖြင့် ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများ ခပ်ထည့် ပေးကာ

“လသာ၊ စားကွ၊ ဦးလေးက ထမင်းကို မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် စားမှ သဘောကျတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

လသာသည် တောသားပီပီ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မစားတတ်ဘဲ ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင် နေသဖြင့် ထမင်းပန်းတစ်ပန်ကန် ကုန်လေ၏ ။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက အုပ်ဆောင်းထဲမှ ထမင်းများ ထပ်ထည့်ခိုင်းသဖြင့် စားသောက် ရပြန်၏ ။

လသာ၏ အစားကြီးပုံကိုကြည့်၍ နယ်ပိုင်မင်း၏ သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ခင်မမနှင့် တင်မမက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“အငတ်တိုင်းပြည်က လာသလားမသိဘူး၊ အကောင်ငယ်ငယ်နဲ့ ဒီလောက်အစားကြီးတာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်၊ ဒါကြောင့်

ဆင်းရဲသားဖြစ်နေတာ”

ဟု တီးတိုးပြောလေရာ ၎င်းတို့၏ စကားကို
ကြားယောင်မိသောလသာသည် ထမင်း ဆက်စားရန် ရှက်ရွံ့သွားလေ၏။

နယ်ပိုင်မိသားစုသည် ဟင်းမျိုးစုံ ခင်းကျင်း၍ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း
စားသောက်နေခြင်း ကို အားမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်မိ၏။

၎င်းတို့ မိသားစုကို သူတို့ရွာအလှူပွဲသို့ ဖိတ်ခေါ်ပြီး ပြသလိုလှ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် ထမင်းစားရုံကြီးထဲသို့
အလှူအယက်တိုးဝင်ကြပြီး မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြပုံမှာ အလှူရှင်ဒါနမြောက်ပြီး
အားရစရာ ကောင်းလွန်းလှ၏။

လသာသည် ထမင်းသုံးပန်းကန်မျှ စားသောက်သော်လည်း နယ်ပိုင်မင်း
မိသားစုထက် ဦးစွာ စားသောက်ပြီးစီးလေ၏။

နယ်ပိုင်မင်း မိသားစု စားသောက်ပြီးစီးသောအခါ အစေခံများသည်
ထမင်းဟင်းများကို သိမ်းဆည်း၍ စားပွဲပေါ်သို့ ၎င်းပျောသီး၊ သရက်သီးစသော
အသီးအနှံများနှင့် ကိတ်မုန့်၊ ဘီစကစ် မုန့်များကို အချို့တည်းရန်
ယူဆောင်လာလေ၏။

လသာသည် ၎င်းတို့မိသားစု၏ စားသောက်ပုံကိုကြည့်၍
ချမ်းသာသောသူများသည် အစား အသောက် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ များစွာ
ဖြုန်းတီးတတ်ကြောင်း သတိပြုမိလေ၏။

နယ်ပိုင်မင်းသည် ရေနွေးကြမ်းကို တစ်ငုံမျှသောက်၍ ကိတ်မုန့်ကို
စားလေ၏။

လသာ၏ လက်ထဲသို့လည်း ကိတ်မုန့်တစ်ချပ်ကို ပေးလေ၏။

ဒေါ်မမကြီးတို့ မိသားစုကမူ အချို့ပွဲကို မယ်မယ်ရရ မစာဘဲ

ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်သွား လေ၏။

လသာသည် ကိတ်မုန့်ကို ကြားသာကြားဖူးပြီး တစ်ခါဖူးမျှ
မစားဘူးသဖြင့် နယ်ပိုင်မင်းက

“ကိတ်မုန့်စားကွ”

ဟု ပြောဆိုသောအခါ လှမ်းယူ၍ စားကြည့်ရာ
အလွန်အရသာထူးကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

နယ်ပိုင်မင်းသည် လသာမုန့်များ စားသောက်ပြီသောအခါ ဧည့်ခန်းထဲသို့
ခေါ်သွားလေ၏။

ဧည့်ခန်းထဲရှိ လှပသော စန္ဒရားကြီးရှေ့တွင်
ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိနေပြီး ဒေါ်မမကြီးကမူ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။

နယ်ပိုင်မင်း၏ သား ဂျော်နီသည် ဓာတ်စက်ထဲသို့
ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်ကိုထည့်ကာ သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို ဖွင့်လေ၏။

လသာသည် ဓာတ်စက်ကို မမြင်ဘူးသဖြင့် အနီးသို့ စိတ်ဝင်တစား
သွားကြည့်လေ၏။

ဂျော်နီသည် အနီးသို့ လျှောက်လာသော လသာကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍
မနှစ်မြို့ဟန် ကြည့်ကာ ဓာတ်စက်၏ ခလုပ်ကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

နယ်ပိုင်မင်းသည် ထိုအခြင်းအရာကို မမြင်ဘဲ သမီးနှစ်ယောက်နှင့်
သီချင်းကြီးတစ်ပုဒ် အကြောင်း ပြောဆိုနေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် လသာသည် ဧည့်ခန်းကြီးထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်း
အထီးကျန်နေ သကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် နယ်ပိုင်မင်း၏ အနီးသို့သွား၍

“ဦးလေး ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်ရာ နယ်ပိုင်မင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“သွားချင်ရင် သွားလေ၊ မနက်ကျမှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊

ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို သဘော ထားနော်”

ဟု ပြောလေရာ လသာသည် ခေါင်းညိတ်၍ သူ့အတွက် ပေးထားသော အခန်းရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဒေါ်မမကြီးတို့ မိသားစု မြင်ကွင်းမှ လွတ်မြောက်သောအခါမှပင် အသက်ကို ၀၀၅၅ရလေ၏။

ဤအိမ်ကြီးတွင် နှစ်ရှည်လများ မည်သို့ နေထိုင်ရမည်မသိ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီး ဟောသကဲ့သို့ပင် ပျော်ရာမှာ မနေဘဲ တော်ရာမှာ နေရမည်ဟု တွေးတောမိလေ၏။

မိမိက နယ်ပိုင်မင်း၏ အိမ်တွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ခံစားနေချိန်တွင် ဖခင်ကမူ ထောင်တွင်း၌ အနေအထိုင် ဆင်းရဲရှာမည်ဟု တွေးကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေ၏။

ဖခင်ကမူ ရွှေပုံပေါ်သို့ ရောက်သွားသော သားဟု ဆိုကာ မိမိဘဝကို ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေရှာ ၏။

ရွှေပုံပေါ်မှာ စံနေရသော်လည်း ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်မှု မရှိလျှင် ဘာကောင်းမည်နည်းဟု တွေးမိလေ၏။

*